

[Ole Espersen.]

hovedpunktet for vores debat i dag. Det er klart, at alle disse forslag også vil kunne indgå i det arbejde, som bl. a. vores partis kulturudvalg skal lave i fremtiden, og det føler jeg trang til at sige tak for.

Derudover vil jeg kun give udtryk for enkelte bemærkninger af mere radiopolitisk karakter i anledning af udtalelser, der er faldet her.

Fru Nathalie Lind nævnte, at der er tale om et monopol, og vil man have en anden mening, må man gå et andet sted hen. Jeg synes, at hele debatten i og for sig har vist, at det ikke forholder sig sådan. Det forekommer mig, at den kritik, der er rettet mod mange af udsendelserne fra højst forskellig side for, at de skulle være af højst forskellig observans, netop viser, at der trives mange, mange forskellige meninger inden for Danmarks radio. Den stærkeste kritiker, hr. Erhard Jakobsen, kritiserer meget ofte kultur- og samfundsafdelingen, men stort set aldrig tv-avisen. Det tyder dog på, at det er forskellige meninger, der kommer frem i de to forskellige afdelinger, blot for at nævne et par afdelinger.

Det er klart, at fremskridtspartiets ordfører, hr. Svend Andersen (Rosk. a.), ønsker, at Danmarks radio skal være af en helt anden karakter, end den er i øjeblikket. Der skal være tale om mere underholdning, og det må gerne være nogle billige westerns, fordi så bliver udgifterne mindre. Der skal efter hans mening, hvis jeg skulle karakterisere det kort, være tale om, at Danmarks radio omdannes til en slags sukkerfabrik, der har nogle søde, hyggelige meninger om ret så betydningsløse ting her i samfundet og bl. a. ikke på en særlig dybtgående måde beskæftiger sig med fremskridtspartiets politik. Han ønsker, at vi skal lave undersøgelser, så vi kan vide, hvad folk skal have, og det, flertallet vil have, skal vi så bringe. Det er klart, at det ville være en overordentlig udemokratisk form for radio. Det ville ikke være noget, et folkestyre kunne være bekendt, det ville være noget, som ikke gav plads for minoriteter, det ville kun give plads for den store majoritets ønsker, og det tjener heller ikke majoritetens sande interesser. Her er ikke tale om, at man ikke tror på, at folk selv ved, hvad de vil have, men

her er tale om, at man fra et samfundsstyret mediums side må tage hensyn til mange grupper i samfundet og ikke blot til forbrugerundersøgelser.

Så kom der selvfølgelig en af de sædvanlige ubeviselige påstande, der kan være årsag til, at Danmarks renommé mindskes, når påstandene kommer fra folketingsmedlemmers side, nemlig at Danmarks radio har skubbet arbejdsløsheden til side til fordel for Christiania. Jeg har ikke trang til nærmere at karakterisere denne påstand. Den kan enhver, der tænker nærmere efter, og som hører radio og ser tv, bedømme for sig selv.

Hr. Bernhard Baunsgaard spørger, hvorfor der er nogle af os, der er blevet bange for at have aktive politikere i Danmarks radio. Jeg skal gerne sige hvorfor. Udgangspunktet er, at radioens ledelse bør afspejle forskellige holdninger i samfundet, og derfor er det en naturlig ting at vælge politikere og også politikere, som er valgt til folketinget, men det bliver farligt, hvis visse politikere falder for fristelsen til selv at ville bestemme, hvordan deres beslutninger her i folketinget kommunikerer, videregives, formidles over for befolkningen. Hvis politikerne aktivt griber ind i redaktionen af bl. a. det politiske stof fra Christiansborg, det stof, hvor de selv er en slags genstand, er det klart, at man så nærmer sig totalitære træk, og hvis politikere ikke forstår at være tilbageholdende dér, er det farligt at have dem siddende i radorådet. Det er en af mine årsager til tilbageholdenhed over for at have aktive folketingspolitikere siddende i radorådet. Jeg ved, det kan være svært at holde sig tilbage, og det har vist sig, at det har været umuligt; derfor må vi overveje denne ændring.

Hr. Ninn-Hansen har jeg i og for sig svaret på det konkrete angreb, han kom med, men jeg synes, at han gav udtryk for en opfattelse af, hvad radio og tv kan tillade sig, som er betænkelig, hvis den kom til at præge radorådets arbejde — og det kunne jo tænkes, fordi der dér sidder partipolitikere. Hvis vore fjernsynsfolk ikke måtte optage noget, medmindre de bragte det, ville enhver redaktion naturligvis være umulig, det ville være umuligt at sammensætte en tv-avis. Derfor må det være klart, at der er